

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE DIN BUCUREȘTI

REDAȚIA :

Arhiepiscopia Bucureștilor

SECȚIA CULTURALĂ

APARE ODATĂ PE LUNĂ

ABONAMENTUL :

Pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an;
pentru cântăreți și paraclišeri 100 lei.

ADMINISTRAȚIA :

Arhiepiscopia Bucureștilor

SECȚIA ECONOMICĂ

PASTORALĂ DE CRĂCIUN

Nicodim

**DIN MILA LUI DUMNEZEU ARHIEPISCOP AL BUCUREȘTILOR, MITROPOLIT AL
UNGRO-VLAHIEI, PATRIARH AL ROMÂNIEI, LOCTIITOR AL CEZARIEI
DIN CAPADOCHIA, PREȘEDINTE AL SFÂNTULUI SINOD.**

**Tuturor binecredincioșilor creștini ai Bisericii noastre, har și pace dela Dumnezeu,
Părintele din ceruri, iar dela Noi arhierescă binecuvântare.**

IUBIȚII FII DUHOVNICEȘTI.

*Marele praznic al Nașterii
Domnului și Mântuitorului nos-
tru Iisus Hristos, are minunata
și negrăita putere de a învălui
sufletele și inimile creștinilor
în har și lumină cerească. Faptul
acesta prea încuviințat al în-
trupării și pogoririi lui Dumne-
zeu între oameni, este o taină
de o măreție gravă pentru izbă-
virea sufletelor.*

*„Taină străină și prea slăvită
văd: Cer fiind peștera, scaun
de heruvimi Fecioara, ieslea
sălășuirii. Că ne-ai cercetat de
sus, Mântuitorule, răsăritul ră-
săriturilor. Și cei din întuneric
și din umbră au aflat adevărul“.*

*Nașterea Mântuitorului este
sfârșitul lumii vechi și începutul
celei noi. Dumnezeu s'a făcut
om pentru ca pe oameni să-i
aducă la cunoștința adevărului,*

NAȘTEREA MÂNTUITORULUI

(Gravură în lemn dela Mănăstirea Neamțu.)

să-i tămăduiască de păcat, să le descopere cărarea desăvârșirii și să statornicească împărăția Lui pe pământ.

Cerul și pământul se unesc astăzi pentru a proslăvi Nașterea Mântuitorului. Această strălucitoare sărbătoare este a cerului și a pământului. Este a cerului pentru că ea a fost proiectată în cer, hotărîtă și condusă de către cer. Cerul a luat parte în primul rând la orânduirea minunată a acestui măreț praznic. Dar este și o sărbătoare a pământului, căci prin Nașterea lui Iisus Hristos, cu adevărat s'a împăcat pământul cu cerul; s'a revărsat harul și lumina cea neînserată a Dumnezeirii, s'a arătat drumul către cer și s'a descoperit bunătatea și marea milostivire a lui Dumnezeu.

Peste freamătul sufletelor întunecate și peste furtuna fărădelegilor, iată că cerul deschide o lumină nestinsă, trimite un val de iertare și o solie de pace, de chemare sfântă ce străbate minunat dela un capăt la altul lumea. Prin Nașterea Mântuitorului, „a răsărit lumii lumina cunoștinței adevărului și soarele dreptății“.

„Astăzi, Hristos în Betleem se naște din Fecioara. Astăzi, cel fără de început se începe și Cuvântul se întrupează. Puterile cerurilor se bucură și pământul cu oamenii se veselesc, magii daruri aduc, păstorii minunea vestesc, iar îngerii neîncetat strigă: Slavă întru cei de sus Lui Dumnezeu și pe pământ pace, întru oameni bunăvoire“.

IUBIȚI FII DUHOVNICEȘTI,

Tăcuți și trudiți, doi călători au ajuns în amurgul serii la porțile micii cetăți a Betleemului. Era dreptul Iosif cu Sf. Fecioară Maria.

Au căutat adăpost, bătând la toate porțile și la toate hanurile. Dar în zadar. Prin case și prin hanuri nu s'a găsit loc pentru acești drumeți. Noaptea se lăsa mereu și frigul îi cuprindea. Și atunci s'au îndreptat spre un staul de vite, din apropiere.

Aci s'a aflat sălaș nu numai pentru acești umili și oboșiți drumeți, ci aci în staulul de vite, în peștera întunecată a Betleemului, s'a găsit loc și pentru Iisus Hristos. Aci s'a născut Domnul.

Într'un staul ascuns în peșteră, într'o iesle de vite, a primit lumea pe Acela ce a coborât cerul pe pământ.

Sărăcia și smerenia în care a apărut pe lume Acela care a împăcat pe om cu Dumnezeu, scoțându-l din robia păcatului și a morții, covârșește mintea și înfioară sufletul.

Dela început, oamenii n'au găsit loc într'un cămin, pentru Hristos. A fost parcă un semn al îndărătniciei lor pentru lumina și slava adusă de El pe pământ. Vitele din staul L-au încălzit cu răsuflarea și L-au învăluit cu priviri mirate. Numai smeriții păstori din apropiere au alergat și I s'au închinat. Cerul însă a slăvit minunat pe Domnul în acea tainică noapte, prin glasul îngerilor ce se revărsa în valuri de melodii de pe alte tărâmuri.

Mica cetate a Betleemului n'a avut loc pentru Iisus. Micile și marile cetăți ale lumii de azi, cu greu găsesc deasemenea câte un mic sălaș pentru

Iisus Hristos. Lumina, pacea, sfințenia și învățătura Lui Dumnezeuiască sunt primite cu anevoință în cetățile pământului.

Satele și orașele noastre chiar, găsesc prea puțin loc în viața lor, pentru înaltele idealuri ale cerului și pentru strălucinoasa morală adusă de Mântuitorul. Dar pentru ca să aibă loc în cetățile falnice ale lumii trebuie să I se facă loc în sufletele creștinilor.

IUBIȚI FII DUHOVNICEȘTI,

Praznicul luminat al Nașterii Mântuitorului, trebuie să aibă pentru toți creștinii un înțeles înalt și eroic. Fiind un răsărit de soare, El deschide priveliști mărețe înaintea spiritului și vieții creștinești. Crăciunul zilelor noastre se cade să fie un prilej de urcare duhovnicească pe culmile gândurilor eroice și cu adevărat izbăvitoare: gândul sfânt al unei renașteri cu întreaga ființă lăuntrică, la o viață asemenea cu a Domnului Iisus Hristos. Dar pentru aceasta este nevoie să-I faceți Lui loc în inima voastră, în cugetul și în conștiința voastră. Pacea și iubirea nesfârșită a lui Hristos, să străbată sufletul vostru ca o rază de căldură vie din veșnica primăvară a Dumnezeirii. Noaptea aceasta minunată a Crăciunului, să fie noaptea nașterii inimii voastre la viața cu Dumnezeu.

În aceste zile de sbucium și de încordare prin care trece omenirea, în aceste zile grele când pacea popoarelor a fost tulburată, este necesar să se adâncească înțelesul măreț al învățăturilor Sfintei Evanghelii. Veacul nostru este veacul revoluțiilor tehnice, al triumfului inteligenței. Să nu se uite însă, că mai mult ca oricând, în aceste vremuri de neliniște se cade să triumfe iubirea și pacea, adusă de Mântuitorul pe pământ.

Legea cea nouă adusă de Pruncul Iisus, este singura lege care stabilește echilibrul spiritual și armonia splendidă în societate, între popoare. Nu este cu puțință această pace binefăcătoare în lume, dacă nu există pacea lui Hristos în suflete.

A venit timpul ca valorile spirituale, cele veșnice, ale duhului celui nepieritor, să primeze și să întrecă valorile sociale și materiale. Omul să-și regăsească sufletul, să se regăsească pe sine ca fiu al lui Dumnezeu. Să se prețuiască omul cu sufletul lui de adevărat creștin, să se disciplineze voința și gândirea și să se lumineze inima cu razele calde ale păcii și iubirii lui Hristos. Dreptatea și pacea nu se pot stabili în omenire, fără împărăția iubirii și fără spiritul îngăduinței, al iertării și al înțelegerii după duhul Evangheliei, între toți oamenii pământului.

Este deci nevoie, să se renască, să se transforme sufletul, înainte de a se transforma instituțiile. Sufletul omului, care este desprins din Dumnezeire, este centrul spre care să graviteze toate preocupările, toate nădejdiile și toate energiile. Și sufletul omenesc nimeni nu-l poate transforma durabil și cu puteri extraordinare, decât Iisus Hristos.

IUBIȚI FII DUHOVNICEȘTI,

În aceste ceasuri de neliniște și nesiguranță, îndreptați-vă privirea și gândul vostru către umila peșteră din Betleem. Către Pruncul Iisus cel proslăvit de Cer și de pământ. La El vom găsi scăparea, limanul și pacea inimii tulburate.

Poporul nostru dreptcredincios, poporul nostru românesc, să aibă toată nădejdea, toată tăria și siguranța biruinței, în Dumnezeuul păcii și iubirii.

După cum El a ocrotit poporul românesc și l-a salvat în alte timpuri de mult mai aprigă nevoie și îngenunchiere, ne va ocroti și acum. Sufletul să fie curat, să fie luminat de razele neînserate ale Cerului și el, sufletul, va birui totul.

Gândul nostru se îndreaptă cu grije și mângâiere către toți fiii Neamului nostru românesc. Se îndreaptă către tineri și bătrâni, către cei în lipsă și nevoi și cu osebire către cei ce sunt chemați de veghe la hotarele scumpei noastre Patrii, precum și către mame, soții și copii, rămași la căminele celor concentrați. Și pe toți laolaltă îi îmbărbătăm, încurajăm și îndemnăm să-și facă datoria cu tot sufletul către Țară, Altar și Rege.

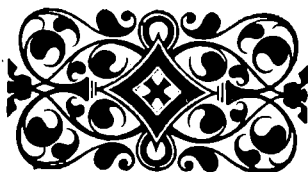
Pe toți fiii Neamului îi învăluim cu aceeași părintească dragoste, cu aceeași caldă bunăvoință și cu aceeași înțelegere. Îndemnăm pe toți cei rămași la căminele lor și pe toți cucernicii preoți, învățători, profesori, intelectuali, funcționari și gospodari, să fie cu inimă caldă către familiile concentraților și către cei în lipsă și în nevoi.

Îndemnul Nostru călduros și povața Noastră părintească, este: aveți grije de sufletul vostru, să fie mereu sub călăuzirea Puterilor celor de sus; să fie renăscut întru lumina și cunoașterea adevărului, descoperit lumii prin întruparea și Nașterea Fiului lui Dumnezeu, în peștera din Betleem.

Al vostru cald rugător către Preamilostivul Dumnezeu și al vostru de toate binevoitor.

Nicaolae
Patriarh

1939 Decembrie
București

CRĂCIUN ROMÂNESC

Când am cetit întâia oară „Amintirile din copilărie“ ale lui Ion Creangă, despre cele ce le-a pățit umblând la colindat, am avut impresia că le povestește un om dela noi din sat, așa se potriveau toate datinele de Crăciun, cu toate că între Humulești și între Toplița, era o graniță ce despărțea pe atunci două țări. Mai târziu, cunoscând cuprinsul întregului pământ locuit de Români, am constatat că obiceiurile de sărbători, în deosebi ale Crăciunului, sunt aproape la fel, la tot poporul nostru românesc.

Această asemănare de obiceiuri de sărbători, ca și credința de altfel, s'au păstrat de-alungul veacurilor, în timpuri când drumurile erau numai poteci și întâlnirea între oameni se făcea foarte anevoie, doar la târguri din orașe și la hramuri de sfinte biserici de mănăstiri. Pe atunci o distanță de 20-30 km. era drum greu de o zi, iar nu de o jumătate de oră, ca astăzi.

Credința în Dumnezeu, cu toate rânduelile ei, ca și datinele legate de ea, s'au păstrat neștirbite, căci au fost ca un pom cu ramuri multe, cu o singură rădăcină, ce se hrănea din acelaș pământ, din mănosul pământ spiritual al Evangheliei Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Până a nu veni drumul de fer, inima românească bătea la fel, și a orășanului ca și a săteanului, căci toți aveau aceiași hrană sufletească, cu aceiași credință, cu aceleași prea frumoase datini. Toți se pregăteau de Crăciun postind, spovedindu-se și împărtășindu-se. În ajun se desfătau ascultând aceleași frumoase colinde și cântece de stea, cu istoria Nașterii lui Hristos, îmbrăcată în aceiași minunată poezie. Chiar și mâncările erau aproape aceleași, căci abia exista casă de gospodar fără porc tăiat.

De un timp încoace, orășânindu-ne, am importat obiceiuri străine. Cel mai copleșitor al tuturor datinelor, a fost pomul de Crăciun. Brazii, e drept că erau românești, podoabele însă le erau și le sunt streine, ca și cântecele de „O brad frumos“...

Cei ce n'au trăit niciun Crăciun la sate, cu tot farmecul lui curat românesc, și au apucat de copii mici obiceiul pomului de Crăciun, li se pare acest obicei tot așa de românesc ca și colindul, steaua, irozi, plugușorul, etc., mai ales că-și are și el farmecul lui, cu verdeața proaspătă, cu luminile aprinse (mai modern: electrică), sau cu darurile ce le aduce „Moș Crăciun“. Prea puțini dintre cei ce își îndulcesc sufletul cu farmecul

pomului de Crăciun, și se bucură de venirea lui Moș Crăciun, au observat că, prin introducerea acestui obicei, s'a săpat o prăpastie între orășeni și între poporul dela sate. Hrana sufletească de Crăciun ne mai fiind aceiași, nici sentimentele trezite n'au mai fost aceleași. Ba încă ceva și mai mult. Cu inventarea acestui sfânt-nesfânt, botezat „Moș Crăciun“, (împrumutat dela Moș Nicolae și Moș Ajun), care e pe buzele, dar și în inima tuturor copiilor la care vine, încetul pe încetul a fost scos și din case și din inimi, Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Copiii ne mai auzind colinde, ca: „O, ce veste minunată“; „Trei păstori“ etc., ci doar „Moș Crăciun cu plete albe“, abia dacă pot să știe că la Crăciun serbăm creștinește Nașterea Domnului Iisus, care s'a pogorât pe pământ ca să mântuiască neamul omenesc, să aducă din cer „pe pământ pace și între oameni bunăvoire“ (Luca II, 14).

Alături de noi preoții, „Straja Țării“ a fost aceea care a înțeles povârnișul primejdios pe care începusem să lunecăm din punct de vedere al unității de

simțire a Neamului nostru, cu împământarea obiceiurilor streine, și încă de anul trecut a pornit lupta pentru revenirea la vechile obiceiuri creștine românești. De atunci, stele strălucitoare, mai împodobite decât oricare pom, au umplut Capitala și orașele țării. Deodată cu stelele s'a umplut atmosfera Crăciunului de melodia dulce a cântecelor de stea și a colindelor, cari au răsbătut până la cele mai ridicate etaje ale caselor-munte.

Cu aceste cântece deodată, intră și pruncul Iisus în case, înfășat în scutece cerești, plin de putere divină, care leagă cerul cu pământul, pe Dumnezeu cu oamenii. Ce poate fi mai de folos sufletesc, decât a simți pe Hristos că a intrat în casa ta, în inima ta, dându-ți nădejde de mai bine și putere ca să birui greutățile vieții?! Ce forță spirituală va deveni această simțire, dacă prin acelaș fel de sărbătorire a Crăciunului toți fiii Neamului nostru vor ajunge să simtă la fel.

Iată „Crăciunul românesc“ pe care dorim să-l ajungem cu ajutorul „Străzii Țării“.

Arhiepiscopul EMILIAN TÂRGOVIȘTEANUL

SFÂNTA BUCURIE PESTE SUSPINE

Ca în fiecare an vom simți și de data aceasta negrăitele adieri ale Dumnezeirii, și cântarea îngerească a păcii și a slavei dumnezeiești se va cobori cu largi ecouri în adâncurile sufletelor noastre. Cum vom răspunde noi la sfânta bucurie a Nașterii Domnului? Cu multe, cu foarte multe suspine. Căci pe deoparte această dumnezeiască bucurie ne va umple sufletele, dar pe de altă parte ne va trezi durerile adunate în adâncul lor de pe urma atâtor mizerii morale în cari ne sbatem laolaltă cu lumea întreagă. „Slavă întru cei de Sus, lui Dumnezeu!“, răsună imnul Nașterii sfinte de aproape două mii de ani. Dar oamenii nu încetează de a schimba slava lui Dumnezeu pe lucrurile trecătoare ale acestei lumi. Ei nu încetează de a-și prețui peste măsură deșarta lor înțelepciune și îngusta lor știință. Înaltă pretutindeni turnuri babilonice, sfidează timpul și spațiile cerești, scormonesc măruntaele pământului, caută aur și pietre scumpe, descopăr legi și forțe pe cari nu ei le-au așezat acolo, pe cari ei le folosesc pentru a-și crește până la monstruoase proporții iluzia că stăpânesc formula creației și pârgia universului. Ispita străveche a lui Satan: „Veți fi ca niște dumnezei“ le șoptește mereu în urechi și ei o ascultă, chiar dacă nu cred în existența lui, după cum nu cred în ordinea spirituală a vieții și astfel se așează pe tronuri de absolută stăpânire a universului, uitând cât de iluzorie este această auto-îndumnezeire și cât de mici

și mizerabili sunt ei în realitate. Dar după cum Satan s'a prăbușit ca fulgerul din ceruri din pricina îngâmfatelor lui dorinți, tot asemenea și oamenii, cuprinși de acelaș duh nemăsurat, se prăbușesc în adâncurile mizeriei morale. Și astfel, când imnul dumnezeiești Nașteri își continuă minunata armonie și strigă: „pe pământ pace, între oameni bună învoire!“, aceștia răspund cu vulcanice încăerări, cu revărsări de ură și de foc, nimicindu-se unii pe alții, prăbușindu-și unii altora mărețele construcții de gânduri și de pământească îndemănare, așa cum nici nu se poate petrece altfel, când ei reduc totul la aceste bunuri pământești cari nu se pot mări și nu se pot întinde mai mult decât limitata lor greutate și măsură. Cum pot să iasă de sub aceste ruini dacă nu în două labe, însângerați și cu ochii aprinși și înspăimântători de atâta demonică vrăjmășie, ei, regii universului! Da, suspine multe și adânc dureroase se înalță din sufletele noastre, când Tu, Iisuse, gângurești în leagănul sărac al prunciei Tale bucuria mântuirii noastre. Dar nu desnădăjduim, căci iubirea Ta de oameni nu are margini și răbdarea Ta este îndelungă. De aceea și zice poetul credinții:

*Ci Tu revii în fiecare an de-arândul
Acelaș prunc în noaptea de Crăciun,
Doar ni-i cuprinde inima și gândul
Cu sufletu-Ți nevinovat și bun.*

Pr. GH. BUTNARIU

NAȘTEREA DOMNULUI HRISTOS

În fiecare an sărbătorim Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos. Maica noastră sufletească, adică sfânta Biserică, ne pregătește din vreme prin cântările slujbelor divine pentru apropiata zi cea mare a creștineștei sărbători.

Fecioara Maria naște un prunc frumos în Betleem. Acesta este Fiul lui Dumnezeu. Căci atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât „au trimis pe Fiul Său cel născut din femeie, carele s'a făcut sub lege. Ca pe pe cei ce sunt sub lege să-i răscumpere, ca să luăm moștenire fiiască“. (Galateni IV, v. 4). Marea Taină a Dumnezeirii cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută, a fost astăzi lumii descoperită. Iisus Hristos, Ziditorul lumii, se naște din Fecioara Maria ca să răscumpere din păcat pe cei zidiți. Se naște Hristos să mântuie lumea din blestemul lui Adam. Vine să slobozească din blestem pe cei legați. Hristos Domnul este Mântuitorul nostru din robia celui rău. Mântuitorul nostru deschide din nou ușile Raiului și oamenii credincioși și drepti care ascultă și împlinesc legea lui Dumnezeu intră în împărăția binelui.

Oh, ce veste minunată! Nașterea Domnului Hristos este barca salvatoare pentru naufragiații Bisericii. Ea este steaua și lumina mântuirii noastre. Căci așa ne spune Evanghelia zilei: „Iată, Îngerul Domnului în vis s'a arătat lui Iosif, grăind: Iosife, Fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria femeia ta, că ce s'a zămislit într'însa, din Duhul Sfânt este. Și va naște fiu și vei chema numele lui: Iisus, că acesta va mântui pe poporul său de păcate“. (Matei I, v. 20). Acest verset biblic ne arată lămurit că numai Hristos Domnul ne poate mântui. Numai Fiul lui Dumnezeu ne poate scăpa din robia răutăților. Și oricare creștin adevărat înțelege adevărul acesta. Dar în zilele noastre sunt mulți și dintre creștinii cu numele cari nu-l înțeleg.

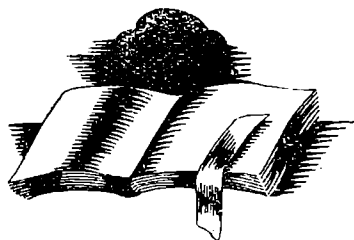
Pentru unii ca aceștia este pilduitoare povestirea următoare din viața unui necredincios: Acesta avea o fiică pe care o învăța numai la rele. Din nefericire, fata se îmbolnăvi. Din zi în zi boala se înrăutăți și fata simția că i se apropie ceasul morții. Sărmana copilă sleită de puteri și sbătându-se în durerile cele mai chinuitoare, îl întrebă pe tatăl său: Tată, spune-mi ce trebuie să cred? Cele ce m'ai învățat dumneata, sau cele ce m'a învățat mama mea? Străpuns ca de o săgeată de cuvintele copilei, necredinciosul părinte a răspuns rușinat: Copila mea, crede numai cele ce te-a învățat mama ta. Necredinciosul părinte a mângâiat copila prin acest răspuns, iar copila a murit împăcată cu Dumnezeu. Astăzi ar trebui să nu mai fie astfel de oameni necredincioși. Căci întinderea creștinismului în toate colțurile lumii e o dovadă puternică pentru adevărurile lui.

Deci și noi în această zi de sfântă și mare sărbătoare, să mângâiem pe: soții, soțiile, copiii și prietenii noștri, îndemnându-i să creadă și să facă cele ce ne învață de aproape 20 de veacuri Maica noastră sfântă, Biserica creștină ortodoxă.

Să credem în Nașterea Domnului Iisus și să ne închinăm Fiului lui Dumnezeu, „carele pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire, s'a pogorît din ceruri și s'a întrupat dela Duhul Sfânt și din Fecioara Maria s'a făcut om“.

Și cu toții să cântăm: „Nașterea Ta, Hristoase, Dumnezeul nostru, răsărit-a lumii Lumina cunoștinței. Că întru dânsa cei ce slujeau stelelor, dela stea s'au învățat să se închine Ție, Soarelui Dreptății, și să Te cunoască pe Tine, Răsăritul cel de sus, Doamne, mărire Ție“.

Preot **DANIIL A. ILIESCU**
com. Belltori, jud. Teleorman

SĂ NU NE LĂSĂM IMPRESIONAȚI

În ultimul timp, satele și orașele, sunt căturate de oameni și femei cari pretind că au avut vedenii și stăruiesc în afirmația că Dumnezeu sau Sf. Fecioară le-au făcut comunicări cu îndatorirea de a le face cunoscute lumii.

Impresionați de aceste relatări, foarte mulți frați preoți le-au îngăduit să predice în sfintele biserici, patronând deci aceste manifestări.

Inserăm acest lucru, nu ca un reproș, ci pentru a evidenția stările bolnăvicioase, care deși par de mică importanță, totuși pot avea urmări neplăcute pentru Biserică.

Un fapt este sigur: Poporul însetează după noutăți. Imprejurările grele prin care trecem l-au făcut să caute un reazim puternic, care să-i mulțumească întreaga ființă. Lucrul acesta nu este nou. El s'a observat cu ani în urmă și a determinat autoritățile bisericești să înființeze asociațiunile religioase, mijloc de regenerare sufletească.

Asociațiile religioase au venit ca un puternic zăgaz împotriva sectelor pe care le-au paralizat, dând lumii apa cea vie după care înseta.

Omul ia parte activă la sfânta slujbă și cântă imne religioase.

Preotul stă mai mult în mijlocul credincioșilor, se roagă cu ei și lucrează mai activ pe ogorul Bisericii lui Hristos. Aceasta înseamnă Biserică activă, Biserică vie. Regenerare continuă.

Vedenia ciobanului dela Maglavit a fost o puternică verigă la lanțul început de asociațiile religioase. Minunea aceasta a fost verificată de Biserică și de știință și s'a dovedit a fi adevărată. Ea este dela Dumnezeu căci sămânța ei a dat roade într-o credință.

Dar ceea ce s'a petrecut aievea la Maglavit, a început să răsară, sub altă formă, în multe părți ale țării. Locurile minunilor s'au înmulțit, iar «proorocii-vizionari» răsar ca din pământ. Preoții, puși în fața visătorilor, au făcut slujbe și au ascultat relatările lor, care n'au corespuns cu adevărul și se înțelege că Biserica a pierdut.

Stăruie încă în memorie, campania dusă de un ziar de provincie cu privire la vedenia unei tinere fete din județul Prahova. Oamenii își părăseau ocupațiile și așteptau îngândurați semnele dumnezeiești prezise de tânără. Pe socoteala

preotului s'au brodat svonuri incompatibile cu menirea slujitorului sfântului Altar.

Acea tânără ca și altele și alții, ajunseseră să fie sanctificați de popor, spunându-li-se «sfânta sau sfântul».

Fetele aveau pretenția să intre în Altar, să ducă lumânările la Sfintele Daruri, să binecuvinteze poporul care îngenunchia sărutându-le hainele și în cel mai fericit caz, mâinile.

Poate că aceste lucruri ar fi trecut neobservate și s'ar fi pierdut în noianul grijilor de azi, dacă vizionari recentți, n'ar fi depășit orice limită producând mare turburare în sânul credincioșilor.

Astfel un oarecare Gheorghe din județul Dâmbovița — supranumit «fratele Gheorghe» — pretinde că a fost înștiințat de Dumnezeu că va muri la o dată precisă. La timpul știut, a mers în biserică unde a murit, iar după câteva ore a înviat.

În acel timp Dumnezeu i-a făcut multe comunicări ca spre exemplu:

1. În 30 de zile lumea va fi nimicită printr'un cataclism.

2. Numai cei cari au bărbi și haine mohorâte, sunt plăcuți lui Dumnezeu.

Acel Gheorghe a murit de 8 ori, și tot de atâtea ori a înviat. Lumea a priveghiat la căpătâiul lui aducând flori și lumânări. El a fost primit prin biserică unde a predicat.

Lumea a trăit sub teroarea așteptării cataclismului. Au trecut 5 luni și, spre norocul nostru, cataclismul n'a sosit. Lumea, pe ici și colo, a îmbrăcat haină mohorită, iar bărbații și-au lăsat bărbi.

Povestea se repetă:

O femeie a dus la o biserică o bilă de fier, pretinzând că i-a parvenit noaptea în vis și a cerut preotului s'o țină pe Sfânta Masă, căci așa avea poruncă dela Dumnezeu. Se înțelege că cererea i-a fost ascultată.

În Eparhia Romanului, o tânără pretinde că a văzut pe Sfânta Fecioară înconjurată de îngeri. A primit poruncă să înființeze o mănăstire de călugărițe fecioare. I s'a dat voie să poarte haine călugărești și încuviințare să predice în eparhie. Tânăra a trecut și prin alte eparhii și chiar prin Arhiepiscopia Bucureștilor. Ea invită fetele tinere să îmbrace haina monahală.

Nu este dreptul nostru să discutăm dacă poartă legal haina monahală mai înainte de a fi îndeplinit prescripțiunile canonice. Fapt sigur este că toți aceștia aduc neliniște în popor. Privirile multora se îndreaptă către ei. Sectanții caută să câștige din această împrejurare în care spiritele sunt înspăimântate.

Lucrurile nu pot rămâne așa. Dacă lumea se îndreaptă către aceștia, înseamnă că sufletele lor tânjesc după o învățătură care le lipsește. Dacă se întorc dezamăgiți dela acele manifestări, pentru că nu găsesc ceea ce caută, trebuie să le dăm noi.

Să trecem la lucru. Preoția este instituită de Dumnezeu, și numai ea și sub directa ei supraveghere, trebuie să se semene învățătura cea vie.

Toți acești vizionari trebuiesc cercetați, temperați și oprți. Biserica are nevoie de liniște.

Aceasta trebuie să fie atitudinea preoției față de aceia cari angajează Biserica într'o luptă neconformă și chiar nedemnă de trecutul și adevărurile doctrinei sale.

Pr. DUMITRU POPESCU
Poiana-Câmpina

D E C E ?

De ce Biserica ortodoxă prin preoții săi, nu poate strânge fonduri așa de mari dela credincioșii săi, după cum predicatorii sectanți adventiști adună dela adepții lor? A fost întrebarea pusă, la sfârșitul unui articol publicat în pagina bisericească a ziarului „Universul“.

De ce? Voiu căuta să răspund eu. Pentru că Biserica ortodoxă e națională, născută și trăită cu acest popor. Destinul li se împletește. Ea nu poate deci să speculeze, nici să înșele acest popor în buna lui credință. Nu strânge banii pentru „cer“. Cel mult adună dela credincioșii săi obolul lor, pentru clădirea bisericilor, pentru opere de binefacere, opere care se văd și folosesc obștei.

Predicatorii sectanți cer fonduri pentru „cer“, dar cerul fiind cam departe, le folosesc ei.

Pentru strângerea acestor fonduri, se folosesc de o propagandă necinstită, nesinceră. Sf. Scriptură, în mâna lor, e unealtă. Unor versete li se dă o astfel de interpretare, că te revoltă.

Iată câteva învățături, folosite pentru a aduna fonduri, toate scoase din broșurile lor de propagandă. (Zecimea de Wall, Nicolici, Mărturii, etc).

„Crucea de pe Golgota trebuie să apeleze la binefacerile fiecărui urmaș al Mântuitoru-

lui. Principiul care se manifestă acolo este: dă! dă!“.

„Un inger întreabă: Pot merge aceștia, care nu dau bani, în împărăția cerurilor? Alt inger răspunde: Nicidecum, niciodată“.

„Înainte de a întrebuița ceva din câștigul vostru, trebuie să retrageți partea pe care Hristos o cere dela voi și să i-o dați lui“ (Zecimea).

„Din ce trebuie să dăm zecimea? Din tot ce câștigăm, din tot ce produce pământul, ogorul, pomul, animalele, pasările. Din zece mere: unul, din zece ouă: unul“.

Zecimea în natură se poate răscumpăra, dar peste prețurile cu care se pot vinde se mai adaogă a cincea parte.

„Și n'are dreptul Dumnezeu să ceară aceste daruri de la voi? N'a dat el pe Fiul său pentru mântuirea noastră? Cum va da el fără plată toate lucrurile lui?“

„Omul care a avut nenorocire și se află în datorie nu trebuie să ia din ce se cuvine Domnului, ca să-și plătească datoriile ce are față de semenii lui. Altfel făcând, jefuește pe Domnul“.

„Proprietățile sunt adesea lăsate fiilor și rudelor spre răul acelora. Ei n'au iubire de adevăr și de Dumnezeu. Domnul le zice: M'ați jefuit. Mi-ați furat fondurile de rezervă. De aceea sunteți blestemați“.

„Faceți ca fiecare ban pe care-l puteți

agonisi să-l depuneți la Banca Cerului“.

Deci Sf. Apostol Pavel pretinde :

a) De a mânca și bea pe spesele comunității.

b) De a înceta cu lucrarea de mână și a primi toată întreținerea din partea comunităților.

(Interpretarea cap. IX din I Cor. de Wall).

„Rugăciunea înălțată oricât de mult și oricât de călduroasă niciodată nu va putea să fie primită de Dumnezeu în locul zecimei. Rugăciunea nu va putea plăti datoriile noastre către Dumnezeu“ (Solii către tineret, pag. 248).

Și am putea continua cu asemenea citații la infinit.

Care este spiritualitatea, care este moralitatea, care este temeiul dogmatic al citatelor de mai sus? Care cetitor, înzestrat cu puțin bun simț, nu le vede absurditatea? Și cu toate acestea, poporul nostru dă. Își vinde boii, ogorul etc., și plătește zeciuiala.

Nu tăria adevărurilor predicate dă putința adunării acestor fonduri, ci neștiința, naivitatea unui popor în mare parte analfabet, încăput pe mâna unor excroci. Oricine se

pretează să speculeze și să comercializeze această neștiință, întrebându-se în predică adevăruri ca cele expuse mai sus, poate aduna fonduri.

Noi preoții din Biserica ortodoxă gândim că nu prin specularea naivității să adunăm fonduri de la sătenii noștri, în mare parte lipsiți de multe. Din contră, luptăm ca să-și hrănească cu ceea ce au, casa, să trăiască omeneste. Banul lor să nu meargă să creștineze „Africa“, ci la buna creștere a copiilor debilitați și desbrăcați.

Răul stă în faptul că organele Statului, care văd chipul absurd cum se adună aceste fonduri, și cu toate acestea îngăduie. Face cantine pentru întremarea copiilor sătenilor, dar nu oprește pe cei ce le înșală părinții, răpindu-le o bună parte din puținul ce au.

A le prețui însă și imita metodele și a crede că ceea ce ajung ei să facă este o dovadă a superiorității lor, e ori neștiință ori inconștientă.

Protopop Pr. METODIE R. POPESCU
Turnu-Măgurele, Teleorman

C A E T Ș C O L A R

PENTRU ÎNSCRIEREA FAPTELOR BUNE

Educația integrală creștină urmărește ca ultim scop formarea de caractere creștine. Pentru atingerea acestui țel, trebuie să dezvoltăm în chip armonios toate cele trei facultăți ale sufletului: inteligență, sentiment și voință. În ce privește intelectul, urmărim dobândirea de cunoștințe, în ce privește sentimentul, urmărim dezvoltarea și îndrumarea piozității, iar în ce privește voința, urmărim formarea bunelor deprinderi și practicarea lor. Educația voinței, cu alte cuvinte fapta, apare deci ca un prea frumos corolar al educației integrale creștine. Este ceea ce ne spune atât de categoric Sf. Apostol Iacob: „Credința fără de fapte, moartă este“ (II, 26).

Ca să ajungem însă la fapte, psihologia ne învață că avem nevoie de asimilarea unui întreg proces sufletesc, sub întreg aspect al facultăților sale. Mai întâi să cunoaștem ce avem de făcut, al doilea să ne placă, și la

urmă să posedăm exercițiul sau deprinderea. Lipsind una din acestea trei, îndeplinirea unui act este oarecum stingherită. Cunoștința, afecțiunea și exercițiul sunt cele trei etape ale faptei. Chiar programa analitică a învățământului religios în școala primară ne dă îndrumări temeinice, de care, dacă ținem seama, mai mult sau mai puțin, putem lucra cu folos și cu bun rezultat. Iată ce glăsuiește, spre exemplu, pentru educația morală: „Dar ceea ce pune pecetie, ceea ce formează temelia educației morale este fapta, care dă deprinderi de viață morală și de bun cetățean. În această privință, principiile educației noi, activiste, ne cer să dăm prilej copilului să practice bunele moravuri. Nu ne vom mulțumi ca până acum să luăm măsuri pentru împiedicarea răului, ci vom da prilej elevului, prin exerciții de voință, să înfăptuiască binele. Nota rea la purtare sau pedeapsa de orice fel pot să fe-

rească ființa morală a copilului de rău, dar nu-i dau și tăria să treacă la fapte bune. Aceasta se capătă prin activitate“.

Practica, așa dar, își are și aici rostul, ca și în toate celelalte domenii. Imaginile chinetice despre care menționează psihologia, trebuiesc aplicate cât mai mult și în educația morală. Cine n'a sărit niciodată peste o trambulină spre exemplu, oricât de flexibil și îndrăzneț ar fi de altfel, de prima dată va sări cu ezitare și cu posibilitatea de a-și împiedica piciorul. Cu cât însă va repeta săritura, cu atât va veni deprinderea. Imaginile chinetice își au desigur rolul lor decisiv. La fel se întâmplă și cu deprinderea faptelor bune. Principiul acesta psihologic nu trebuie nicidecum neglijat. Oricât i-ai propovedui școlarului, oricât i-ai recomanda fapta cea bună, dacă nu-i dai și prilejul s'o practice, cu greu o săvârșește. Deprinderea, exercițiul joacă mare rol. În ultimă analiză, ceea ce urmărim dar în educația morală, este să punem pe copil în situația de-a experimenta și de-a practica singur fapta cea bună. Am spus cele câteva cuvinte de mai sus, în scopul de-a demonstra, că nu-i fără valoare, dacă se insistă anume asupra

faptelor bune, de orice categorie și calitate, săvârșite de școlari. Ele trebuiesc chiar menționate în scris și din când în când amintite prin lectură, fie comună în clasă, fie în particular acasă. Deaceea aș propune, că n'ar fi rău, dacă am procura în chip formal, fiecărui elev pe lângă celelalte rechizite și câte-un caet destinat anume pentru înscrierea faptelor bune. Elevii au caete diferite: de cetire, de desemn, de caligrafie, de geografie. Ce-ar fi dacă ar avea și câte unul de „morală“ să zicem, pentru „înscrierea faptelor bune“?

Odată, la sfârșitul unei ore de catehizație, pentru că așa era cazul, am anunțat elevilor mei de curs primar: „Pentru data viitoare, aveți ca lecție la religie, să faceți fiecare câte-o faptă bună. Să o țineți însă și minte, ca să mi-o spuneți și mie“. Ca complectare am mai adăogat: „Cine nu poate s'o țină minte, s'o scrie! Atunci școlarii m'au întreat pe dată, în cor: „Pe caetele de cetire?“ „Nu! am răspuns, în inimile voastre și dacă-i nevoie pe caetele de... „religie-morală“. Ar fi, adică, tocmai caetul despre care am vorbit și pe care l-am propus mai sus.

Preotul ILIE DUMITRU
Vărbilău-Prahova

LUCRURI DE ÎNDREPTAT

ÎN CĂRȚILE DE ȘCOALĂ PRIMARĂ¹.

Pentru a ne veni mai ușor de aflat toate greșelile găsite în manualele de școală primară, editate de Casa Școalelor și Culturii poporului, în numele Ministerului Educației Naționale, vom arăta acest lucru la cele patru clase primare, începând cu clasa I-a și terminând cu clasa a IV-a.

Ne vom opri numai la aceste clase, deoarece în aceste clase sunt elevi mai mulți, plecând după aceasta în diferite școli secundare sau la diferite meserii, rămânând ca altă dată să facem reflecții și asupra materiei de religie la cele trei clase complementare.

I. *Cartea de clasa I-a.* Am găsit ceva de spus la Abecedar pentru sat, partea II-a, I-a. Așa la pagina 14, la lecția: „Copilăria lui Iisus“ se afirmă:

„Când Iisus avea 13 ani, porni cu părinții la Ierusalim. Mai întâiu, Iisus când a făcut acest lucru, era de 12 ani și nu 13. Apoi nu spune că Iisus pleacă dela Nazaret, care era casa părinților săi, și tot acolo se întoarce, ca să nu se confunde cu Betleemul care a fost numai locul nașterii. Autorul se mulțumește să spună numai ceva vag: „După aceea, Iisus a plecat cu părinții acasă“ (pag. 14, cartea arătată mai sus)².

II. Tot în această carte la pagina 60, în lecția despre: „Răstignirea lui Iisus“ și la pag. 61 în lecția: „Învierea lui Iisus“ avem de observat: Mai întâiu se face o mare greșală, că la pagina 59, deci înainte de a ști despre învierea lui Iisus se dă o bucată de

1. Acest raport a fost aprobat de Sf. Sinod.

2. Toate cărțile din cele patru clase primare sunt editate de Casa Școalelor și Culturii poporului, în numele Ministerului Educației Naționale. București 1938.

cetire cu titlul: „Paștele“, care foarte nimerit ar fi fost să se fi tratat după ce se cunoșteau aceste lecții.

O greșală este că aceste lecții cu privire la răstignirea și învierea lui Iisus se dau sub forma de poezii, când foarte bine era să se fi dat sub formă de proză, ca să poată înțelege ceva copiii, căci sub formă de poezie este foarte greu a înțelege despre ce este vorba, la vârsta pe care o au copiii de clasa I-a primară.

Cartea de clasa II-a. În această carte am găsit greșelile cele mai multe și mai mari, între cari și o erezie.

Așa, dacă le luăm după șirul în care sunt așezate, avem de observat următoarele:

III. a) La lecția: Rugăciunea Domnească „Tatăl Nostru“, cu explicarea care se dă, este prea grea pentru clasa a II-a primară (pag. 162-163).

IV. b) La lecția: „Uciderea pruncilor“ și Fuga în Egipt“ dela pagina 168, manualul citat, observăm că este natural să fie așezată imediat după lecția: „Magii dela Răsărit“. N'are niciun rost ca între aceste două lecții să fie lecția: „Dreptul Simion“, „Ducerea la templu“ (pag. 167-168), care foarte bine poate să fie așezată după lecția: „Uciderea pruncilor“ și „Fuga în Egipt“.

V. c) Greșală mare găsită tot în această carte se află la lecția: „Patimile și moartea lui Iisus“ (pag. 175) care este exprimată prin cuvintele: „*Trei zile a stat răstignit pe cruce între doi tâlhari*“. Din aceste vorbe și din contextul lecției, autorul afirmă acest lucru despre Domnul nostru Iisus Hristos.

Este o foarte mare greșală această afirmare, căzând în rătăcire dogmatică ce ne duce la o erezie. Ca răspuns la această chestie, în proporție cu spațiul pe care-l avem noi, spunem în esență adevărul că: „Domnul nostru Iisus Hristos a fost răstignit pe cruce, Vineri după ce a fost judecat și condamnat. Și anume a fost pironit pe cruce Vineri pe la al treilea ceas din zi (ora 9 dimineața) și a murit pe la ceasul al nouălea din zi (ora 3 după amiază), dându-și duhul în mâinile Tatălui, strigând: „Săvârșitu-s'au“.

VI. d) Altă greșală tot în acest manual este, cu privire la facerea „Semnului Sf. Cruci“ (pag. 176) de care am făcut cunoscut atât P. S. Episcop al Dunării-de-Jos, cât și Sf. Sinod, care a luat măsurile de îndreptare a acestei mari greșeli.

Partea greșită din închinare, după acest manual este: când spunem al „Sfântului Duh“, ducem degetele la umărul drept; iar la vorba „Amin“ ducem degetele la umărul stâng.

VII. e) Despre serbarea zilei de Duminică, (pag. 177), tot în această carte, avem de zis următoarele: Dacă această lecție nu s'a așezat la urma lecțiilor de religie și s'a așezat după ce s'a vorbit de Înviere și între lecția: „Arătarea lui Iisus după Înviere“ este neapărat să se spue că Duminica se serbează și în amintirea Învierii Mântuitorului nostru Iisus Hristos, ceea ce lecția tratată nu amintește.

VIII. În cartea de clasa III-a primară, (pag. 246) și în cartea de clasa IV-a primară (pag. 286), se dă neexplicit, mai ales pentru elevii de clasele primare, „Profeția lui Iacob“ cu privire la venirea Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Textul incurcat din aceste două manuale, citat întocmai sună: „Astfel patriarhul Iacob când a fost să moară, a proorocit că Mesia se va naște din neamul lui Iuda, unul din fiii lui Iacob“.

Explicit pentru cine vrea să cunoască acest fapt cât și pentru elevii din școala primară ar fi astfel: „Venirea Mântuitorului nostru Iisus Hristos a fost proorocită și în binecuvântarea ce o dă Iacob fiului său Iuda, la sfârșitul vieții sale, cuvinte care sună: «Nu va lipsi Domn din Iuda, ci povățuitor din coapsele lui, până ce nu va veni Împăratul, și Acela va fi așteptarea „Neamurilor“. (Geneza 49, 10).

IX. La aceeași lecție, cu titlul: „Botezul lui Iisus“ din cartea de clasa III-a primară, pagina 248 și 249) și în cartea de clasa IV-a (pag. 289), găsim o contrazicere. Așa, în cartea de clasa III-a se spune: Când Iisus eși din apă, cerurile se deschiseră și Duhul Sfânt se pogori din cer asupra Lui, ca un porumbel. Totodată se auzi un glas din cer, zicând: «Acesta este Fiul meu cel iubit» În cartea de clasa IV-a se spune: „Când a intrat Iisus în apă, s'a făcut o lumină mare și Ioan a văzut pe Sfântul Duh coborîndu-se în chip de porumbel deasupra lui Iisus. Tot atunci s'a auzit un glas din cer, dela Dumnezeu Tatăl, zicând: «Acesta . . .»

Greșala se vede, că în cartea de clasa III-a, Sfântul Duh și cuvintele Tatălui își exercită puterea după ce ese din apă; în cartea de clasa IV-a, acest lucru se petrece

când intră Iisus în apă. E o greșală, care ne duce la o rătăcire, neștiind nici elevul, nici dascălul respectiv sau preotul, după aceste manuale, care este lucru adevărat.

X. În lecția de Religie cu titlul: „Robia babilonică și prorocul Daniel“ ni se dă fără înțeles precis despre care tineri robi se vorbește, căci îi numește, când „slujitori“, când „alți tineri“, când numai „cei trei tineri robi“, când „cei trei tovarăși“ cu care Daniel slujea la curte. Pentru edificarea mai complectă cităm cuvintele întocmai: „așa se spune, între tinerii robi era și unul învățat... Împreună cu alți tineri, slujea la curtea împăratului din Babilon... Cei trei tovarăși cu cari Daniel slujea la curte, n'au ascultat... Slujitorii cari i-au aruncat în foc, au fost arși... Numai cei trei tineri robi n'au avut nimic.“

XI. În cartea de clasa IV-a este nevoie să se trateze Sfintele Taine într'o ordine mai naturală.

Așa de exemplu se începe a se trata Sfintele Taine, începând cu Taina Sfântului Botez și ungera cu Sfântul Mir, după care vorbește despre Ispitirea lui Iisus, Alegerea apostolilor, etc. Despre Taina Sfintei Cuminecături tratează de două ori. Așa la pag. 295, cu ocazia

lecției Cinei cea de Taină și în alt loc după lecția: „Arătările lui Iisus după Înviere“, sub titlul: Împărtășania și Spovedania (pag. 305).

Despre Sfânta Împărtășanie și Spovedanie dacă voim să tratăm cronologic, să facem acest lucru înaintea lecțiilor: „Învierea și Patimile Mântuitorului nostru Iisus Hristos“.

XII. O greșală în cărțile din toate clasele primare ar fi: Când se pronunță numele de Iisus să zicem: „Domnul nostru Iisus Hristos“, termene cari lipsesc în cărțile susnumite.

* * *

În afară de aceste greșeli din cărțile celor patru clase primare, am găsit două mari greșeli și într'un manual de care se servesc mulți preoți la predarea învățământului religios, sub titlul: *Hristos în școală*, de Dumitru Călugăru, Sibiu 1934, Manualul catihetului ortodox pentru școala primară:

XIII. a) Tratează greșit facerea semnelor Sfintei Cruci în trei pagini (pag. 5-7).

XIV. b) În tot cuprinsul cărții, autorul scrie cuvântul „Iisus“ cu un singur i (Isus).

Preot ALEX. CIUHUREANU

parohia Măstăcani-Covurlui,
Eparhia Dunării-de-Jos

SFINȚIREA BISERICII DIN BURIAȘ-ILFOV

În apropiere de Scroviște este un grup de o sută și ceva de familii ale satului Buriaș, la care s'a alăturat de curând alt grup tot așa de mic de familii, din satul Satunou, formând o nouă parohie. Formarea parohiei a fost determinată de zidirea bisericii în satul Buriaș. Istoria acestei biserici este istoria străduințelor unui mănunchi de oameni cu credință și dragoste față de cele sfinte din Buriaș în frunte cu fostul lor învățător d. Ștefan Stănescu, azi sub-revizor școlar. Străduințele lor au fost atât de însuflețite, încât nu puteau să fie încununat decât de biruință. După cum a mărturisit d. Stănescu, au pornit să zidească biserica cu 32.000 de lei, spunând protopopului de atunci, regretatului Pr. Popian, că au 200.000. Când le-a venit ideea zidirii unei biserici n'aveau nici loc și nici bani. Gândului bun însă, Dum-

nezeu îi ajută să fie înfăptuit, dar trebuie îmbrăcat în credință și răbdare.

Biserica, așa cum este astăzi, frumoasă la înfățișare, zidită solid, pictată bine, înzestrată cu toate cele trebuitoare, a costat vreo 800.000 lei, bani mulți când te gândești că lucrarea a început cu 32.000 lei. Temelia acestei sume a fost pusă din banii adunați din sat, apoi din colecte publice vreo 166.000 lei. Cei mai mulți au fost dați de către Prefectura județului Ilfov, prin largă înțelegere a foștilor și actualului prefect, începând cu d. Col. Solacolu, d. Popescu-Zorica, d. Gen. Constantin Cristescu, d. Gen. Dombrovsky și d. Colonel Nanu.

Împrejurările au făcut ca deodată cu terminarea bisericii să se perfecteze și formele pentru organizarea filialelor Buriaș și Satul nou, în parohia Buriaș, dându-li-se și

un preot, în persoana Pr. Ioan S. Stoica, legat sufletește și prin obârșie de aceste locuri, încât prin râvna și dragostea ce o arată, va lucra cu succes la zidirea sufletească a enoriașilor săi, întru ridicarea Bisericii celei vii, alături de biserica de zid.

Târnosirea bisericii s'a săvârșit de către P. Sf. Sa Arhiepiscopul Emilian Târgovișteanul, ca delegat al Î. P. Sf. Patriarh Nicodim, în ziua de Duminecă 15 Octomvrie 1939.

La slujba de sfințire și la Sfânta Liturghie a fost ajutat de un sobor de preoți în frunte cu protopopul Octavian Mureșan, pr. Badea Popescu, președintele cercului pastoral Bufta și preoții N. Tănăsescu, A. Rădulescu, Leonida Patrichi, V. Daneș, I. Corgaci, C. Antonescu, Ion S. Stoica și ierodiaconul Silvan Munteanu dela Catedrala sfintei Mitropolii. Răspunsurile la strană au fost date de către cântăreții cercului.

Curtea bisericii și mai apoi biserica a fost plină de credincioși din parohie și satele din jur. Vremea frumoasă a împodobit cu strălucire de soare partea de slujbă făcută afară.

După terminarea sfintei Liturghii, P. Sf. Arhiepiscopul Emilian tâlmăcind pilda sămănătorului din Evanghelia Duminecii, a dat ascultătorilor un folositor mănunchi de învățături creștinești, predicate limpede și pe înțelesul tuturor. În a doua parte a cuvântării, P. Sf. Sa a adus mulțumiri tuturor celor ce au lucrat cu îndemnul, cu cuvântul și cu fapta la ridicarea acestui locaș sfânt de rugăciune. Preotului i-a legat de suflet obligația de a îngriji biserica și a o face vie prin munca sa pastorală.

Părintele Protoiereu Oct. Mureșan a făcut introducerea în parohie a noului preot, dându-i cuvenitele sfaturi și noua slujbă ce i se încredințează. Vorbind în numele d-lui rezident regal prof. Gh. Alexianu și a d-lui prefect Col. Nanu, cari fiind la altă solemnitate a fost împiedecați să ia parte și aici, aduce salutul lor și exprimarea bucuriei că s'a mai dat destinației o nouă cetate spirituală.

P. C. Sa Pr. Badea Popescu cetește cartea de preoție și duhovnicie dată noului preot.

C. Sa Pr. Ion S. Stoica vădit emoționat, mulțumește că a fost învrednicit să intre oficial în slujba de preot și duhovnic chiar în ziua sfințirii bisericii, săvârșită de către P. Sf. Sa Arhiepiscopul Emilian care l-a și hirotonit. Promite solemn că-și va îndeplini cu credință, dragoste și devotament, slujba ce i s'a încredințat.

Poporul a întins în curtea bisericii mese de pomeni pentru toți, P. Sf. Sa, soborul de preoți și cei câțiva intelectuali au luat masa comună servită la școala primară. Aici s'au rostit cuvântări de omagiere a M. S. Regelui, a Î. P. Sf. Patriarh Nicodim, și a P. Sf. Arhiepiscopul Emilian.

D-l St. Stănescu a făcut o dare de seamă a lucrărilor bisericii. Pentru truda depusă P. Sf. Sa Arhiepiscopul Emilian i-a mulțumit și l-a elogiât.

Bunul Dumnezeu să ajute ca noua parohie Buriș să sporească și să se întărească spre slava Bisericii noastre și întărirea credinței poporului nostru dreptcredincios!

E.

U N N O U A R H O N

MARE DICHEOFILAX ROMÂN AL PATRIARHIEI ECUMENICE CONSTANTINOPOLITANE

Patriarhul Veniamin al Constantinopolului a acordat, de curând, o mare distincție și un însemnat oficiu, acela de Arhon — Mare Dicheofilax, d-lui prof. univ. C. Tomescu dela Chișinău.

Hirotesia a fost oficiată la sf. Patriarhie, de I. P. S. Patriarh Nicodim, de față fiind I. P. S. Mitropolit Visarion al Bucovinei, P. S. Arhiepiscop-locot. Efrem al Chișinăului, d. Consilier regal A. C. Cuza, d. Rezident regal Gh. Alexianu, Dr. C. Moraitachis, reprezentantul Patriarhului Constantinopolului, P. C. Decan Vintilescu, d. Decan Popescu-Prahova, profesori universitari și mulți prieteni ai distinsului profesor.

P. C. Pr. Moraitachis a citit Gramata patriarhală, în grecește, iar I. P. S. Visarion i-a dat citire în următoarea traducere românească:

„VENIAMIN, prin mila lui Dumnezeu Arhiepiscop al Constantinopolului, Nouei Rome și Patriarh ecumenic.

Pe cei distinși în învățătură și în pietate și în virtute și, în deosebi, pe cei ce se străduiesc cu zel dumnezeesc întru cele sfinte și întru cele bune și se vădesc cu vrednicie prin fapte, sfânta noastră mamă, marea Biserică a lui Hristos, știe să-i cinstească și să arate către ei bunăvoință.

Astfel, intrucât s'a dovedit că este împodobit cu asemenea calități de învățătură, de pietate și de virtute, prea învățatul și profesor iubit de Noi, domnul Constantin Tomescu, străduind în multe chipuri, pe de o parte pentru sfânta Știință Ortodoxă Teologică, iar pe de altă parte arătând multă și caldă dragoste, ca și gânduri și atitudine totdeauna cu simpatie pentru marea noastră Biserică a lui Hristos;

Smerenia noastră vrând să cinstească asemenea virtute a sa, cât și dragostea și devotamentul său către Noi, am crezut de cuviință, din propria Noastră filotimie și bunăvoință patriarhală, să-i acordăm d-sale cinstirea și oficiul de „Arhon Mare Dicheofilax al Prea

Sfântului Nostru Apostolic și Patriarhal Tron ecumenic“.

Pentru aceasta și scriind, declarăm că numitul prea învățat d. Constantin Tomescu să fie de acum și să se numească, și toți să-l cunoască de „Prea cinstit și prea învățat Arhon — Mare Dicheofilax al Prea Sfântului Apostolic și Patriarhal Tron ecumenic“, bucurându-se și învrednicindu-se dela toți cu convenita cinstire în oficiul său.

În semn de dovadă, i s'a conferit cu calde urări și binecuvântări această Gramată patriarhală prea cinstitului și prea învățatului Arhon — Mare Dicheofilax al Prea Sfântului Apostolic și Patriarhal Tron ecumenic, d-lui profesor Constantin Tomescu“.

Patriarhul Constantinopolului
VENIAMIN

P. C. Pr. Moraitachis a rostit apoi cuvânt din partea I. P. S. Patriarh Veniamin pentru rostul Bisericii române în vremile de acum și pentru vrednicia noului Mare Dicheofilax.

I. P. S. Patriarh Nicodim, chemând puterea Sfântului Duh peste noul hirotosit, a pronunțat un cald cuvânt pentru înfrățirea tuturor Bisericilor creștine întru propoveduirea păcii lui Hristos peste tot pământul.

D. prof. Popescu-Prahova, Decanul Facultății de teologie dela Chișinău, arătând însemnătatea acestui act pentru mai strânsa înfrățire a Romei celei Noi cu Biserica noastră, a exprimat deosebita bucurie pentru cinstirea ce s'a făcut unui profesor al Facultății pe care o conduce.

A răspuns, emoționat, Marele Dicheofilax, mulțumind I. P. S. Patriarh Nicodim, care — spune d-sa — l-a luat ca din țărână pe el, copil al nimănu, l-a dat la învățătură și l-a sprijinit cu părintească dragoste totdeauna, ajutându-l să ajungă această fericită zi. Mulțumește apoi I. P. S. Patriarh Veniamin al Constantinopolului pentru cinstirea și prețuirea ce i-a arătat, făgăduind că se va sili totdeauna să fie la înălțimea așteptărilor Bisericii.

RAPORTUL PĂRINTELUI ION GAFTON

CONFERENȚIAR LA C. F. R., CU PRIVIRE LA ACTIVITATEA DESFĂȘURATĂ
PE LUNA OCTOMVRIE.

Înserăm cu multă bucurie duhovnicească lucrarea misionară pe care o desfășură gratuit un iscusit și zelos misionar al Bisericii noastre ortodoxe române, și un neîntrecut predicator. Ne facem cea mai plăcută datorie să remarcăm vasta activitate pe care o desvoltă Prea Cucernicia Sa Părintele Ion Gafton, pe lângă planul de lucru duhovnicesc ce-l desfășură cu atât convingere, cu atâta smerenie la Biserica Sf. Ecaterina din Capitală. Marele său talent oratoric se împletește cu o nepotolită râvnă apostolică, pentru izbăvirea inimilor. Iată aci raportul Sf. Sale către C. F. R.:

„Întru împlinirea programului de lucru pe tărâmul educației moral-religioase a personalului C. F. R., rânduită de către Onor. Direcțiunea Generală C. F. R. și ordonată de I. P. S. Patriarh cu ordinul Nr. 8436/939, pășind la realizare, am ținut în luna Octomvrie a. c., următoarele conferințe:

1. La 10 Oct., cu personalul pendinte de stația București-Triaș. Conferința, având ca subiect: *Păcatul și urmările lui dezastruoase*, s'a ținut între orele 18 $\frac{1}{2}$ —19 $\frac{1}{2}$ în sala de școală a personalului, având ca asistență cca. 150 de oameni, în frunte cu d-l Șef de gară respectiv.

2. La 17 Oct. cu personalul C. F. R. pendinte de stația București-Sud și cel al tipografiei C. F. R.; conferința, având ca subiect: *Legătura omului cu Dumnezeu în religia creștină*, s'a ținut între orele 16,10—17,10 în sala de recepții a tipografiei. Asistă cca. 300 persoane în frunte cu d-l Sub-șef al tipografiei și d-l Sub-șef al gării.

3. La 17 Oct. între orele 18 $\frac{1}{2}$ —19 $\frac{1}{2}$, cu personalul din stația București-Triaș, cca. 150 suflete în frunte cu d-l Șef al stației. Subiectul conferinței: *Răbdarea în necazurile vieții*.

4. La 19 Oct. între orele 9,15—10,15 cu personalul stației Ploești-Sud care asistă în număr de cca. 60 suflete în frunte cu d-l Șef al stației. Subiectul conferinței: *Păcatul, isvor al tuturor necazurilor și suferințelor*.

5. La 19 Oct. între orele 10 $\frac{1}{2}$ —11 $\frac{1}{2}$ cu personalul stației Ploești-Triaș, în număr de cca. 200 persoane în frunte cu d-l Șef al stației.

Subiectul conferinței: *Urmările dezastruoase ale păcatului*.

6. La 23 Oct. între orele 10—11 cu personalul stației București-Grivița în număr de cca. 70 suflete în frunte cu d-l Șef al stației. Subiectul conferinței: *Valoarea sufletului omenesc și datoria omului de a-l îngriji*.

7. La 25 Oct. între orele 16—17 cu personalul stației Galați, în număr de cca. 150 suflete în frunte cu d-l Instructor al personalului C. F. R. Subiectul conferinței: *Rezistența omului în vremuri de restriște dacă se găsește în bună legătură cu Dumnezeu*.

8. În afară de aceste conferințe ținute, m'am mai prezentat în ziua de 18. X. de 19. X și de 24. X. la alte trei centre C. F. R. anunțate și acestea în timp util, în care însă, personalul nefiind avizat și deci prezent, nu s'a putut conferenția.

9. Tot în această lună au fost avizate pentru 16, 23 și 30 Oct. atelierele București-Grivița-vagoane și locomotive. Atelierele având însă sala de școală ocupată cu exercițiile de apărare pasivă, au cerut prin raport, amânarea conferințelor.

* * *

Din primul contact cu personalul asistent la aceste conferințe, se constată o primire bună făcută învățăturilor moral-religioase ce se dau cu aceste prilejuri, și o mare necesitate de a se îngriji sufletele, fapt sesizat desigur de către Onor. Direcțiunea Generală C. F. R. când a rânduit aceste momente de recreere sufletească.

Asistența soarbe cu multă atențiune cuvântul și se cunoaște că este insetată.

Îmi îngăduesc a adăuga, ca o primă constatare, următoarele:

1. Ar fi bine ca fiecare element C. F. R. să aibă asupra lui o carte de rugăciuni. Spre acest scop propun ca Onor. Direcțiunea Generală să tipărească în tipografia proprie, o astfel de cărțuție, care va fi alcătuită cu aprobarea I. P. S. Patriarh. Această cărțuție va cuprinde pe lângă un anumit număr de rugăciuni pentru diferite ocaziuni și un capitol de îndrumări morale, și va trebui să fie împărțită dacă nu

cu totul gratuit, apoi pe prețul cel mai redus — costul ei.

Și astfel ceferistul să aibă mereu asupra lui această piesă care să-l facă să se gândească neconținut la îndeplinirea cu cinste și conștiință a datoriei sale.

2. Să se alcătuiască sau să se achiziționeze broșurele mici, cu subiecte ziditoare de suflet și îndrumătoare pe calea cea bună, broșuri mici, sugestive, pe care preoții conferențieri C. F. R. să le aibă asupra lor și să le împartă gratuit în ziua conferințelor, pentru ca astfel cuvântul scris continuând și împlinind lucrarea cuvântului grăit, să poată desgheta inimile înghețate, sau emula tot mai mult pe cele de mai înainte desghetate.

3. Să se scoată, eventual odată pe lună, o foaie cu îndrumări pentru viața particulară de toate zilele, această foaie—cât de mică—să fie alcătuită cel puțin din două părți; a) îngrijește-ți trupul! b) îngrijește-ți sufletul—fă-ți datoria!; prima parte urmând a fi întreținută de d-nii Medici și Instructori, sau alte organe C. F. R., a doua de preoții conferențieri sau cine va crede Onor. Direcțiunea Generală. Nu trebuiesc făcute aci studii savante sau cursuri întregi, ci în axiome de viață, să se dea astfel de îndrumări, pe care tot cititorul să se simtă dornic a le experimenta și împlini.

4. Și în sfârșit, o necesitate pe care am găsit-o peste tot pe unde am fost până acum, care revine ca un refren după fiecare conferință și alcătuește un suspin al sufletelor, este înlesnirea personalului de a se îmbiserici.

Nu se mai poate ascunde că sufletul simte

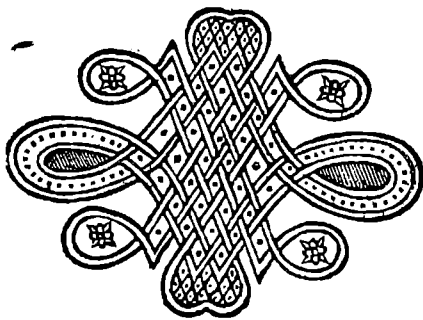
această nevoie și că aceasta devine cu atât mai presantă cu cât nu se poate ușor împlini.

Și cum desigur nu se pot neglija nici interesele serviciului, cred că această trebuință s'ar putea împlini prin săvârșirea de servicii religioase chiar în centrele C. F. R. Pentru aceasta fiind însă nevoie și de cadru necesar, propun a se amenaja câte o sală, eventual chiar un vagon, în formă de bisericuță și care măcar odată sau de două ori în an să fie pusă la dispoziția preotului conferențiar, pentru săvârșirea de servicii bisericești.

La aceste propuneri de ordin general și care trebuiesc a fi privite ca un ecou al constatărilor făcute pe teren, aș mai adăuga rugămintea ca prin foaia oficială C. F. R. sau eventual prin alte mijloace, să se comunice centrelor, ca, atunci când se țin conferințele religioase — a căror dată se cunoaște întotdeauna în timp util, nu numai ca personalul să fie avizat din timp, dar cei însărcinați cu aceasta, să vegheze și asupra executării acestor dispoziții, pentru a nu fi puși în neplăcuta situație ca după ce facem deplasări și până la peste 200 km., să nu se poată ține conferința. Socoțim că astfel, nu se va mai repeta cazul celor trei deplasări fără rezultat din această lună, și ne place să credem că și de data aceasta ele nu s'au întâmplat din rea voință, ci poate din uitare, lucru pentru care nici nu voim a arăta în care centre a fost cazul.

Acestea aducându-vă la cunoștință, ca rezultat al primului nostru pas în misiunea încredințată de Domnia-Voastră, vă rugăm să binevoiiți a dispune cele ce veți socoti de cuviință.

Preot-conferențiar C. F. R., ION GAFTON

S'A STINS DIN VIAȚĂ PREOTUL MANEA POPESCU

DELA BISERICA ICOANA DIN BUCUREȘTI

În seara zilei de 11 Decembrie cor., s'a stins din viață preotul Manea Popescu, parohul Bisericii Icoana din Capitală. A fost un preot de mare cinste sufletească, cu multă înțelegere și simțire duhovnicească și cu multă râvnă pentru sfântul Altar.

În ziua de 13 Decembrie cor. s'a oficiat slujba înmormântării. Au luat parte mulți credincioși și preoți. Un sobor de preoți din Capitală în frunte cu preotul Gh. Negulescu, și preotul Traian Vintilescu au săvârșit slujba, impresionant prin atitudinea preoțească demnă și prin cântarea lină, mângâietoare. După slujbă a vorbit părintele S. Pistol, slujitor la Bis. Icoana care a spus următoarele :

Indurerați copii și rude, Intristată asistență,

Preotul Manea Popescu, parohul bisericii noastre a închis pentru totdeauna ochii.

Era suferind. De mulți ani își purta cu sine oriunde, dureri ascunse și chinuri sufletești mari.

Sunt lângă el de trei ani de zile, ajutându-l în conducerea bisericii. Suferea. Avea un suflet mare și se născuse omul acesta pe lume, anume par'că să sufere. El n'a avut bucurii în viață și dacă virtuțile și dacă meritele sale de preot-cărturar l-au ridicat în dregătorie înaltă bisericească, a rămas totuși ca un izolat în viață, cu suflet chinuit.

Nu și-a trâmbițat niciodată amarurile și durerile care-l munceau și și-a ascuns cu o discrețiune aristocrată chinurile sale interioare.

I-au doborât, întristații mei ascultători, i-au doborât aceste dureri, trupul său falnic de preot, și albit și îmbătrânit, așa cum îl știți toți, el închide ochii în vârstă numai de 48 de ani.

Era un preot distins care-și purta oriunde cu vrednicie și pregătire aleasă sacerdoțiul său; era un obsedat al poeziei religioase, un preot adevărat al lui Hristos și un iluminat al Altarului.

Rămâne pe urma lui un nume bun de preot; rămâne pe urma lui un nume bun de profesor distins al Școlii Centrale de fete de alături și rămâne un nume bun de sfetnic apropiat al fericitului adormit patriarh Miron.

Rămâne în urma lui parohia care-l plânge, dar rămân în urma lui, îndurerați frați și popor, rămân nemângâiați, copiii lui buni și delicați.

Dumnezeu l-a eliberat pe el, căci suferea prea

mult, dar mă gândesc la copiii lui. Și mi-a rămas ca o obsesie în suflet că omul acesta, părintele vostru, iubiți copii, care-și ascundea și față de voi, durerea care-l destrăma clipă cu clipă, — căci erați prea mici ca să-l înțelegeți — mi-a rămas ca o obsesie care mă chinuște, că în ultimul ceas de suferință, i se umpluse ochii de lacrimi, dar n'a putut să-mi spuie nimic.

† Preotul Manea Popescu

Intâia oară, pe chipul lui mohorit și în toată majestatea suferinții lui, lăsase să se vadă pe ochii lui lacrimi.

Poate lacrimi de suferință, poate lacrimi de milă și de îndurare pentru copii.

Ce se va fi întâmplat în sufletul lui? Ce dureri vor fi străpuns atunci inima lui simțitoare și doborâtă? Poate gândul la voi, iubiți copii, că vă lasă, căci voi erați singurele lui bucurii, fiindcă a fost pentru voi și tată iubitor și mamă bună și duioasă.

El nu vă lasă avere. El nu vă lasă bani. El nu vă lasă niciun ban. Viața lui, eu am înțeles-o de mult, a fost o viață de dureri și plină de privațiuni, de cele mai aspre privațiuni.

El nu vă lasă vouă, iubiți copii, decât numele lui, un nume bun. Un nume de preot al lui Dumnezeu. Căci rămâne și hălăduște mereu aci în casa voastră, pe patul lui de suferință, rămâne mereu în preajma

acestui sfânt locaş şi în faţa Sfântului Prestol, rămâne sufletul lui bun şi iubitor, care urmăreşte şi îndrumază paşii voştri în viaţă.

Voi nu-i veţi mai vedea de-acum înainte, trupul firav şi ros de suferinţă, nu-i veţi mai vedea chipul tăcut şi ochii închişi şi trişti, dar îi veţi simţi năvalnic dogoarea sufletului mare, care vă învăluie şi vă ocroteşte mereu.

Dumnezeu va avea grijă de voi, iar eu, smerit şi mai mic coleg al lui, voi ruga pe Dumnezeu ca să-mi dea putere să pot înţelege toată grija şi tot sbuciumul vostru.

Iar tu, iubite şi respectat frate mai mare, păstor vrednic şi falnic al Bisericii noastre, dacă în viaţă n'ai avut parte decât de sbucium, de chin şi de nelinişti, fii încredinţat că te va învrednici Dumnezeu, în lumea în care mergi astăzi, de linişte, de pace, de dreptate mai multă, căci acolo nu este nici durere, nici tristeţă, nici suspinare, ci viaţă dumnezeiască fără sfârşit.

Odihnească-te Dumnezeu în pace şi să te rănduiască în lumea celor dreşti. „Sit tibi terra levis“.

* * *

A vorbit după aceea Părintele Dumitru Cristescu, referent cultural, care în numele Înalt Prea Sfinţitului Patriarh Nicodim şi în numele Sfintei Arhiepiscopii a rostit următoarele:

Intristaţi ascultători,

Anii vieţii trec peste capetele noastre, ale tuturor, ca nouri şi se scutură la picioarele noastre ca frunzele de toamnă.

Ani nu prea mulţi la număr au trecut peste viaţa sbuciumată a celui ce a fost preotul Manea şi aceştia i-au presărat în calea lui petalele roşii ale pătimirii şi ingenucherii, petalele albe ale biruinţei şi jertfei triumfătoare pentru adevăr şi dreptate şi spre sfârşit petalele negre ale durerii înăbuşite.

După zorile unei dimineţi de primăvară, năpădită de farmec şi de lumină, după un freamăt de entuziasm al unei încântătoare zile de vară, se abat nouri grei cu furtună ai unei toamne timpurii şi frânge năpraznic copacul vieţii omeneşti. Şi în aceste clipe de adâncă durere, când petrecem la groapă pe un frate de apostolat, de jertfă, de ideal şi de suferinţă, ne simţim cu adevărat răpiţi cu duhul spre înaltele credinţe şi idealuri supra-fireşti în slujba cărora ne aflăm şi ne plecăm smeriţi în faţa majestăţii celei neînduplecate a morţii şi zicem cu măritul rege şi profet David: „Omul ca iarba, zilele lui ca floarea câmpului“.

În faţa mormântului, omul se înţelege pe sine mai bine ca oriunde. Mormântul este oglinda în care ne vedem neputinţa, slăbiciunea şi vremelnicia; şi tot mormântul este puntea prin care ne mutăm în veşnicie...

Tânguirea noastră este mare şi durerea sfâşietoare. Dar iată că ne mângâem, căci ştim, avem încredinţarea nesdruncinată şi convingerea neclătită, că sufletul este nemuritor şi se prezintă în faţa Drep-tului Judecător şi că cu podoaba faptei sale dobândeşte lumina şi fericirea veşnică.

Omul este regele universului. Regalitatea lui însă, faţă cu lucrurile şi vieţuitoarele din lume, la moarte se cunoaşte mai bine ca oricând. Pasările cerului trec prin orizont şi se pierd după el şi pe unde au trecut nu lasă niciun semn.

Corabia alunecă pe valuri, dar pe unde a trecut nu lasă nici o urmă. Omul însă trece prin orizontul vieţii de aici şi lasă urme după el. Aceste urme, Mântuitorul ne spune că sunt faptele bune, căci zice prin Sf. Apostol Pavel: „Toţi sunteţi făcuţi pentru fapte bune“.

Urmele dar, pe care le lasă omul în această viaţă, vor fi cu atât mai trainice cu cât se vor găsi mai multe fapte bune, care să grăiască celor rămaşi, despre cel adormit.

Astfel de urme ai lăsat între noi, prea bunule părinte Manea. Nepotolita ta râvnă pentru izbăvirea inimilor şi cinstirea înaltului tău apostolat evanghelic, ne stă vie mărturie, însuşirile tale de iscusit predicator, de care se lega o bogată simţire sufletească şi podoabele scumpei tale duhovniciei măresc buchetul florilor înmiresmate ale inimii tale bune. Om de mare cinste şi preot adevărat, tu rămâi printre noi deapurarea prin jertfa întregii tale fiinţe. Scriitor de mare talent, talmăcitor minunat din limbi străine, tu ne eşti scump şi drag.

Cine poate prinde însă în cuvinte seninătatea şi sensibilitatea inimii de apostol a Părintelui Manea? Despre priceperea, râvnă şi isprăvile lui, vorbească revista „Apostolul“ a Sf. Arhiepiscopii a Bucureştilor, pe care a condus-o şi a onorat-o cu scrisul său cald în cei aproape 9 ani de zile, ca referent cultural al Mitropoliei Ungrovlahiei, vorbească iniţiativele sale creatoare pe teren cultural-misionar, simţul şi tactul său de bun organizator al propagandei culturale în lumea satelor şi oraşelor. Şi iarăşi despre isprăvile sale pentru întărirea duhovnicească a preoţilor din Eparhie, vorbească retragerile spirituale ce le-a organizat aşa de frumos la Cheia şi Căldăruşani, Calea aceasta a lui a fost adeseori însoţită de strălucite biruinţi duhovniceşti. Sufletul şi inima sa caldă se simţeau atrase de liniştea şi singură-

tatea mănăstirii, în imediata vecinătate a slavei lui Dumnezeu. A poposit și s'a odihnit cu duhul, alături de frații săi preoți, în preajma culmilor nimbate de Dumnezeire ale sfințelor noastre lăcașuri și a avut de atâtea ori viziunea înaltă, viziunea serafică, viziunea unei vieți paradisiace pe care o dorim cu toții atât de mult.

Colaborator devotat și sftenic luminat al prea fericitului adormit întru Domnul Patriarhul Miron, Părintele Manea a desvoltat o lăudabilă activitate cultural-misionară și s'a dovedit un bun și iscusit ispravnic în cele ale duhului.

De aceea, Sf. Arhiepiscopie a Bucureștilor nu poate uita niciodată strădania sa, râvna sa, priceperea sa, munca sa, inima sa caldă pentru Biserică, luminoasa și dârza sa luptă pentru dreapta credință. Din partea Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor

și din partea Înalt Prea Sfințitului și Prea Fericitului Patriarh Nicodim, aduc aci simțăminte de adâncă întristare pentru pierderea timpurie a valorosului preot Manea Popescu, de a cărui prețioasă muncă Biserica avea atâta nevoie. Prea Fericitul Patriarh Nicodim și Sfânta Arhiepiscopie împărtășesc, alături de preoțime și alături de familia și copiii părintelui Manea, durerea lor adâncă.

Dumnezeu să-l odihnească în lăcașurile, unde strălucește lumina cea neînserată a puterii Sale.

* * *

Au mai vorbit Părintele Traian Vintilescu, dela Bis. Sf. Vineri-Grivița și Părintele Eugen Bărbulescu, președintele Societății „Ajutorul“, cari au omagiat persoana și frumoasa activitate a părintelui Manea, exprimând sentimente de adâncă mâhnire pentru pierderea ce încearcă familia și Biserica.

INFORMAȚII

„*Revista Teologică*“, organ pentru știință și viața bisericească, apare lunar, sub patronajul I. P. S. Mitropolit *Nicolae* al Ardealului.

Credincioasă menirii cu care a fost întemeiată acum 30 de ani, *Revista Teologică* publică în fiecare număr studii și articole bine întocmite, ia atitudine față de toate problemele cari interesează viața bisericească, tipărește predici model, oferă cititorilor o bogată vitrină a celor mai noi și mai bune cărți teologice române și streine, informează exact despre evenimentele bisericești, naționale și culturale și dă răspunsuri competente la toate nedumeririle pe cari le stârnesc unele probleme de practică bisericească.

„*Revista Teologică*“ apare în condițiuni tehnice ireproșabile și cu o regularitate pilduitoare.

Tuturor celor ce o vor abona dela 1 Ianuarie 1940, „*Revista Teologică*“ le oferă în dar UN VOLUM DE PREDICI ANTI-SECTARE, în afară de alte surprize pe cari le pregătește abonaților ei, din prilejul intrării în al 30-lea an de apariție regulată.

Abonamentul anual, de lei 260, urmează a se trimite până la 1 Ianuarie 1940 cel mai târziu, la adresa: *Administrația „Revista Teologică*“, Sibiu, Str. Mitropoliei Nr. 24—28.

MAGAZINUL BISERICESC AL PATRIARHIEI

Sfânta Patriarhie, Arhiepiscopia Bucureștilor și-a asortat magazinul-expoziție de obiecte bisericești cu: ștofe cu fir și fără fir, moireturi, galoane, franjuri și ciucuri pentru veșminte bisericești, procurate direct dela renumitele fabrici streine, germane și franceze. Deasemenea și-a îmbogățit magazinul cu toate obiectele de argintărie ca: icoane îmbrăcate în argint, alpaca, metal; candelile de toate mărimile, potire, discuri, stelufe, lingurițe, tiplote, vase pentru aghiazmă, sfeșnice pentru sf. Masă, cununii de toate modelele, chivoturi, cruci pentru sf. Masă, cutii pentru botez și căldărușe, cădelnițe și cățui, Evangheliile îmbrăcate în alpaca și plus.

Fiind în strânsă legătură cu ateliere și fabrici de specialitate, magazinul s'a îmbogățit cu icoane pictate pe pânză și lemn, steaguri, epitafe, icoane cu diferiți sfinți și praznicare, cruci pictate pentru Altar, sfeșnice și policandre de alamă în diferite modele și mărimi, clopote, sfeșnice împărătești, culioane din catifea, lumânări de ceară curată și cărți de ritual.

Prin magazin se pot face reparațiuni de veșminte și argintărie la orice obiect bisericesc.

Obiectele sunt executate de specialiști români, în condițiuni ireproșabile, cu respectarea stilului și caracterului ortodox.

Cu toate aceste sacrificii, magazinul vinde aceste obiecte mai eften decât celelalte magazine din București. Se pot procura obiectele bisericești, printr'o carte poștală, contra ramburs dela magazinul-expoziție de obiecte bisericești al Sfintei Patriarhii din str. Piața Sf. Ștefan Nr. 8, București, tramvaiele Nr. 24, 25, 14 și autobuzul Nr. 32.

C. C. Preoți și creștinii darnici, să cumpere pentru sfințele biserici numai dela magazinul sfintei Patriarhii care este deschis în fiecare zi de lucru în orele de deschidere legale.

C Ă R Ţ I

I. *Biblia în Ortodoxie.*

În ultimul timp Prea Cuvioşia Sa Protos. Dr. Vasile Vasilache, directorul Cancelariei Sf. Arhiepiscopii, a dat la iveală o carte de o mare importanță pentru adâncirea și înțelegerea Sfintei Scripturi.

Intr'o lucrare de 128 de pagini, intitulată: *Biblia în Ortodoxie*, P. C. Sa lămurește o serie de probleme ce frământă puternic pe clerici și mireni cu privire la tâlcuirea Sf. Scripturi. Tratează cu deosebită claritate, în cele cinci capitole ale lucrării sale, următoarele: în cap. I, despre valoarea Bibliei pentru creștini; în cap. II despre Sfânta Scriptură întregită și tâlcuită de Sfânta Tradițiune, care e în Biserică; în cap. III despre criteriul unei obiective interpretări a Bibliei, în veacurile primare ale creștinismului; în cap. IV despre tâlcuirea Sf. Scripturi în Biserica Ortodoxă și în cap. V despre cetirea și interpretarea Sf. Scripturi de către laici.

De remarcat e ușurința cu care expune, limpezimea și frumusețea stilului, precum și logica strânsă în adâncirea sensului adevărat al tâlcuirii Bibliei.

Cu o bogată argumentare din temeiul interpretărilor și tezaurului de orientare scripturistică a sf. Părinți, P. Cuvioșia Sa, reușește să introducă pe cetitor deadreptul în taina dreptei înțelegeri a Sf. Scripturi.

Părintele V. Vasilache, la lucrările Sf. Sale date la iveală cu atât succes cum sunt: «Predica în evul mediu», și «Dumnezeu este lumină», adaogă prin lucrarea sus amintită un buchet ales, cules din câmpul teologiei ortodoxe.

Recomand deci cucernicilor preoți, cu toată căldura, prețioasa lucrare a Părintelui V. Vasilache: *Biblia în Ortodoxie*, care nu trebuie să lip-

sească din Bibliotecile parohiale și ale Sf. Lor.

Imi fac o plăcută datorie să remarc importanța acestui studiu, felicitând pe vrednicul autor pentru strădania depusă și pentru felul limpede cum îl prezintă.

II. *Psihologia sectelor religioase.*

Părintele Al. Scvoznicov, referent cultural la Sf Arhiepiscopie a Chișinăului, a alcătuit și dat la lumină în ultima vreme, un interesant studiu analitic asupra cauzelor și fondului mișcării sectare, intitulat: *Psihologia sectelor religioase*.

Prea Cucernicia Sa Păr. Al. Scvoznicov are o frumoasă pregătire și o bogată experiență misionară atât ca preot de enorie, cât mai ales ca misionar al Eparhiei Hotinului, ca misionar timp îndelungat al Eparhiei Chișinăului și în fine în ultimul timp ca referent cultural. Lucrarea este elogios apreciată de către Prea Cuvioșia Sa Părintele Arhimandrit Iuliu Scriban, profesor universitar, prin prefața acestei lucrări.

Intr'adevăr studiul Păr. referent Al. Scvoznicov este un studiu foarte serios, bogat în informații și în adâncirea acestei probleme atât de arzătoare. Cetind această lucrare ai impresia cu adevărat că autorul este un iscusit și încercat misionar și un convins apostol al dreptei credințe; că tot ceace afirmă, este rodul unei munci serioase în această lature și că a adăogat la această îmbelșugată experiență, o solidă orientare scripturistică.

Se cunoaște deasemenea folosul cel mare pe care-l prezintă cunoașterea limbei slave, cu bogatele ei lucrări teologice.

Felicit călduros pe vrednicul autor al acestui frumos și folositor studiu și îndemn pe frații preoți, să și-l procure dela Sf. Arhiepiscopie a Chișinăului.

Pr. D. CRISTESCU

CETIȚI ȘI RASPÂNDIȚI

cărțile puse la îndemâna oricui de I. P. S. Patriarh Nicodim

Pagini

1.—Noul Testament, ediția IV-a broșat	650
2.—Psaltirea lui David, împărțită în Catisme și cu arătări de tipic	320
3.—Cântarea Cântărilor	46
4.—Psaltirea în versuri de Vasile Militaru, verificată de I. P. S. Patriarh Nicodim	336
5.—Biblia tradusă de I. P. S. Nicodim, în colaborare	1919

Semințe evanghelice pentru ogorul Domnului

Traduceri și prelucrări de I. P. S. Patriarh Nicodim în 16 volume mari.

6.—Vol. I. 75 Predici catinetice pentru popor. <i>Tâlcuirea Crezului, Tatăl Nostru, 9 Fericiri și 10 Porunci, după C. Stratilatov</i>	448
7.—Vol. II. Cuvântări Apologetice, <i>adică apărarea adevărurilor fundamentale ale religiunii creștine ortodoxe, după Dr. Serghie, Arhiepiscop de Vladimir</i>	400
8.—Vol. III. <i>Menirea Științei și Artel, sau: Religia este știința științelor, după Conte L. Tolstoi</i>	412
9.—Vol. IV. <i>Viața și operele Sf. Părinți și învățători ai Bisericii, Partea I, după Farrar</i>	443
10.—Vol. V. <i>Cuvântări la Postul Mare, după Inocențiu, Arhiepiscop al Odesei.</i>	508
11.—Vol. VI. <i>Predicile la Sărbătorile Impărătești, după Inocențiu, Arhiepiscop al Odesei.</i>	512
12.—Vol. VII. <i>Cuvântări la Sărbătorile Maicii Domnului, Duminici, etc. după Inocențiu Arhiepiscop al Odesei</i>	444
13.—Vol. VIII. <i>Cuvântări Liturgice. — Dumnezeu și Dreptatea Lui — Mâna lui Dumnezeu în lumea văzută. Scurtă explicare a Sfintei Liturghii și pomenirea morților. Originale și prelucrări.</i>	416
14.—Vol. IX. <i>Paisie, Starețul Monastirei Neamțului din Moldova, viața, învățătura și influența lui asupra Bisericii ortodoxe, de Protoereul Serghie Cetfericov</i>	640
15.—Vol. X. <i>Viața și opera Sf. Părinți și învățători ai Bisericei, partea II după Farrar</i>	416
16.—Vol. XI. <i>Viața și operele Sf. Părinți și învățători ai Bisericei, partea III după Farrar</i>	478
17.—Vol. XII. <i>Predici pentru tineretul școlar, după vestitul patrolog și predicator englez Farrar</i>	416
18.—Vol. XIII. <i>Biblia ilustrată, în colaborare</i>	382
19.—Vol. XIV. <i>Primele zile ale creștinismului, după Farrar, partea I.</i>	600
20.—Vol. XV. <i>Primele zile ale creștinismului, partea II.</i>	440
21.—Vol. XVI. <i>Primele zile ale creștinismului, partea III.</i>	494
22.—Vol. XVII. <i>Predici despre căderea lui Adam; păcat; moarte și înviere, după Inocențiu, arhiepiscopul Odesei.</i>	544
23.—Vol. XVIII. <i>Un păstor model</i>	394
24.—Vol. XIX. <i>Cel pierduți</i>	261
25.— <i>Mica Biblie, epuizată</i>	450
26.— <i>Propaganda papistă la Români, epuizată</i>	300

27.— <i>Pe urmele lui Hristos, Vol. I</i>	200
28.— " " " " " II	200
29.— <i>Viața de Seminar, epuizată</i>	250
30.— <i>Ortodoxia și creștinismul apusean</i>	80
31.— <i>Multe știe oare omul despre Univers? epuizată</i>	25
32.— <i>Soarta creștinismului prezisă de Profetul Daniil, epuizată</i>	15
33.— <i>Creațiunea lumii după Știință și Biblie, epuizată</i>	20
34.— <i>Respectați femeia</i>	15
35.— <i>Orășe și oameni</i>	50
36.— <i>Argatul lui moș Procopie</i>	128
37.— <i>Carte de rugăciuni ilustrată</i>	114
38.— <i>Călăuza creștinului în biserică</i>	104
39.— <i>Un mare Păstor</i>	40
40.— <i>Povestea lui Ion cel prost</i>	30
41.— <i>Un Sfat bun dădăcelor creștine</i>	15
42.— <i>Trei întrebări</i>	15
43.— <i>Ce să crezi și cum să trăiești</i>	40
44.— <i>Cinci mărgăritare</i>	47
45.— <i>Ce socotiți voi de Hristos?</i>	42
46.— <i>Cu ce trădesc oamenii</i>	48
47.— <i>Cuvioasa Melania</i>	34
48.— <i>Crâșma trează</i>	48
49.— <i>Doi moșnegi la Ierusalim</i>	48
50.— <i>Dumnezeu și Dreptatea Lui</i>	129
51.— <i>Epistolie către creștinii ortodocși</i>	72
52.— <i>Istorie morale pentru copii, part. I</i>	30
53.— " " " " " II	32
54.— " " " " " III	16
55.— " " " " " IV	16
56.— <i>Jos beția</i>	58
57.— <i>Ierarhia bisericească</i>	39
58.— <i>Lămuriri asupra Bibliei</i>	32
59.— <i>Mielul lui Dumnezeu</i>	96
60.— <i>Mâna lui Dumnezeu în lumea văzută</i>	85
61.— <i>Religia și Morala</i>	40
62.— <i>Trei întrebări</i>	20
63.— <i>Sf. Ioan Gură de Aur</i>	60
64.— <i>Umblați în lumină</i>	100
65.— <i>Unde-i iubire, acolo-i Dumnezeu</i>	36
66.— <i>Viața Sf. Grigore Teologul</i>	36
67.— <i>Viața Sf. Vasile și anul nou</i>	40
68.— <i>Unde-i Fericirea</i>	32
69.— <i>Cartea de rugăciuni sau pravilioara</i>	116
70.— <i>Biblia ca bază a educației</i>	30
71.— <i>Evangelistar</i>	20

Toate aceste cărți se găsesc în Editura Sf. Mănăstiri Neamțu unde se se pot comanda.

